

TWAN EN INGEBORG REIZEN VAN ZUID-AFRIKA NAAR NEDERLAND (deel 6)

Twan Koenders (31) en Ingeborg van den Ban (29) zijn al ruim een jaar samen op reis. Het avontuur begon met een backpack, maar nadat ze van het vrije en avontuurlijke leven in Afrika hadden geproefd, besloten ze de backpack terug naar huis te sturen en met een Land Rover Defender verder te reizen. In deze en de komende uitgaven van 4WD Magazine nemen ze je op hun reis mee.

OP DE
VULKAAN
DE ERTA ALE
BESEFFEN WE
ONS, HOE BLIJ
WE ZIJN, DAT WE
DEZE REIS MAKEN...

Bij Ethiopië hadden we allebei hetzelfde beeld: een plat, droog, dor en verlaten land, waar de mensen die er wonen, honger lijden. Maar zodra je de grens over komt, wordt het tegendeel bewezen: werkelijk overal zijn mensen, het hele land is enorm bergachtig, het is prachtig groen (mede door de tijd van het jaar) en heel veel mensen verbouwen hun eigen gewassen, of hebben vee. Doordat het zo enorm bergachtig is, is elke rit weer een feest: we slingeren door het landschap, berg op en berg af. De uitzichten zijn waanzinnig en gaan maar door. Het ene nog mooier, dan het andere. Totaal geen straf om hier rond te rijden!

In het zuiden van het land reizen we naar het plaatsje Turmi. De wegen zijn bar slecht en we rijden niet harder dan 25-30 km/uur. Soms omdat de weg zo hobbelig en ribbelig is, dat alles uit elkaar lijkt te trillen, soms omdat we door een oude rivierbedding met mul zand rijden. Eenmaal in Turmi aangekomen, blijkt er wat onduidelijkheid te zijn over wanneer de bulljumping ceremonie nou daadwerkelijk is: een ceremonie van de Hamar tribe, waarbij een jongen een man wordt en vanaf dat moment mag trouwen. We hebben tijdens onze reizen al heel wat gekke dingen gezien, maar dit is één van de meest bizarre en schokkende gebeurtenissen, die we ooit hebben meegemaakt. Op

de dag van de ceremonie vinden we een groep vrouwen, die in de schaduw van wat bomen naast een droge rivierbedding is neergestreken. De vrouwen zien eruit, zoals in de documentaires: rode klei in hun haren, blote borsten, wat lappen van leer om zich heen en ze zijn flink met kralen en bellen versierd. Een aantal heeft gigantische littekens op hun rug. Op een gegeven moment beginnen ze allemaal te rennen, terug de rivierbedding in: de 'whipper' komt er namelijk aan. De vrouwen gaan helemaal door het lint, zo enthousiast lijken ze te zijn. Ze dansen, de bellen aan hun benen maken een oorverdovende herrie en ze blazen op hun koperen hoorns.

De whipper

Het duurt niet lang of we horen de slag van een zweep. De whipper is begonnen met het slaan van de vrouwen. Hij gebruikt een soort kornoelje: de tak is zo'n 150 cm lang en loopt van 1,5 cm diameter terug naar een dun uiteinde. De vrouwen gaan voor de whipper staan, waarna ze op hun plek springen, hun rechterarm in de lucht, de linker houdt de hoorn vast, waar ze op blazen en ze springen in kleine sprongetjes op en neer. De whipper slaat ze één keer met de tak, maar gigantisch hard. De vrouwen wisselen elkaar snel af, het lijkt bijna, of ze niet kunnen wachten om aan de beurt te zijn. Het duurt niet lang, voordat een aantal ruggen tot bloedens toe is geslagen. En toch, ze geven geek kik. Je ziet zelfs geen milliseconde het gezicht van de vrouwen van de pijn vertrekken. Er zitten ook zwangere vrouwen bij, die al een behoorlijke buik hebben. We zien het gebeuren en snappen het eigenlijk niet.

Een Hamar vrouw met kind.

Een vrouw wordt vrijwillig geslagen.

Hamar moeder en zoon, als in een film.

Het wordt ons uitgelegd: de vrouwen bewijzen op deze bijzondere manier hun liefde voor de jongen, die vandaag een man wordt. Hoe harder en meer je geslagen kunt worden, hoe groter je liefde. Dus als ze een paar rake klappen hebben gehad, gaan ze gewoon weer in de rij voor meer.

Stieren

Na meer dan twee uur van bijna continu de zweep horen slaan, is het tijd, dat de jongens -vandaag gaat het namelijk om een tweeling- aan de ceremonie gaan deelnemen. Er wordt verwacht, dat ze, gehuld in adamskostuum en ingesmeerd met koeienstront en warme melk, over een rij levende stieren springen. Die stieren worden opgeblijnd, de spanning wordt opgebouwd en daar gaan ze! Een aantal hoge sprongen, minimaal vier keer heen en weer en een jongen wordt een man! We kunnen eigenlijk niet anders concluderen, dan dat dit een hele bijzondere gebeurtenis was. Je tot bloedens toe laten slaan en over levende stieren rennen, doe je niet om een toerist blij te maken...

Stenen gooien

Na deze bizarre gebeurtenis reizen we verder naar het noorden van het land. Onderweg blijkt het fantastische uitzicht met een volgende nieuwe ervaring te worden afgewisseld: stenen gooien. Ze horen Ollie's zware motor al van ver aankomen, rennen naar de weg, pakken een steen van de grond en dreigen die naar ons te gooien. We begrijpen nog steeds niet waarom, maar we zitten elke keer weer te hopen, dat ze geen ruit kapot

Op de rand van de Erta Ale vulkaan.

gooien. Een deuk en lakschade willen we ook liever niet, maar een kapotte ruit is toch iets onhandiger. Ze gooien niet alleen naar toeristen, ze doen het bij iedereen, die voorbij komt. Later horen we van William, onze Ierse vriend, die al vier jaar lang op zijn fiets de wereld rondgaat en die we in Kenia hebben ontmoet, dat het op de fiets al helemaal geen pretje is: kinderen maar ook volwassenen blokkeerden de weg, als hij eraan kwam fietsen. Iemand spuugde hem zelfs bewust in het gezicht. Jongens op fietsen achtervolgden hem vijf kilometer, schreeuwden naar hem, probeerden hem van z'n fiets af te duwen en ga zo maar door. Er ging geen dag voorbij zonder deze incidenten. Wildkamperen (wat wij geregeld doen) kon hij niet, omdat er zo ontzettend veel mensen zijn, overal in Ethiopië, waardoor ze hem altijd vonden en niet met rust lieten. Misschien is een grote 4x4 dan toch nog niet zo gek om wat respect af te dwingen!

Vulkaan

De route naar Soedan loopt via het westen van Ethiopië, maar we zijn van de route afgeweken om richting de grens met Eritrea te gaan. In dit gebied ligt de Erta Ale, een vulkaan waar je de krater in kunt kijken en de lava onder je ziet stromen. Iets unieks, dat we niet willen missen! Normaliter gaan we overal zelf naartoe, maar dit keer laten we Ollie bewust staan en gaan we op pad met een georganiseerde tour met Toyota LandCruisers. Het gebied waar we namelijk doorheen moeten, de Danakil Depressie, is één van de meest onvriendelijke gebieden ter wereld: er valt amper een druppel water en is tevens één van de warmste plekken op aarde. Overdag tikken we de 45 graden aan, 's nachts is het er nog steeds tegen de 35 graden. Tijdens deze bloedhitte rijden we richting de vulkaan. We doen uren over het laatste stuk, waar we over een laag opgedroogde lava hotsen en klotsen. De banden van onze LandCruiser zijn inmiddels zo ver afgesleten, dat je het stalen profiel door het rubber ziet schemeren. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat we onderweg een auto helpen een lekke band te wisselen.

Heet, heter, heetst.

Ollie in 'de wasstraat'.

Benieuwd naar meer avonturen van Twan en Ingeborg in Afrika en Azië? 500 DAGEN OP REIS is vanaf nu ook via Bol.com te koop!

Het boek

500 DAGEN OP REIS vertelt het verhaal van een avontuurlijke meid die besloot huis en haard achter te laten en haar drukke, werkende leven in Nederland in te ruilen voor een leven zonder vast programma, zonder route, op budget. En dat betekent dat je soms in bizarre situaties terecht komt, moet eten wat er walgelijk uit ziet en in ontiegelijke vieze bedden slaapt. Een ding is zeker: het levert vooral de meest hilarische en verbazingwekkende situaties op!

De Danakil Depressie, de warmste en droogste plek op aarde.